

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1341/2022

02.03.2023. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Бојане Пауновић, Милене Рашић, Гордане Којић и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене адвоката Мирослава Тодоровића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К 3/19 од 11.10.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 218/22 од 23.08.2022. године, у седници већа одржаној дана 02.03.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Мирослава Тодоровића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К 3/19 од 11.10.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 218/22 од 23.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу К 3/19 од 11.10.2021. године окривљена АА оглашена је кривом због продуженог кривичног дела превара у обављању привредне делатности из члана 223. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од 3 (три) године и новчану казну у износу од 300.000,00 динара коју је дужна да плати у року од 15 дана од правноснажности пресуде, а „која ће се у случају ненаплативости ни принудним путем заменити казном затвора, тако што ће се сваких започетих 1.000,00 динара заменити у један дан затвора“. Окривљена је обавезана да плати трошкове кривичног поступка у износима ближе наведеним у изреци пресуде и остале трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем. Оштећени су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 218/22 од 23.08.2022. године делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљене АА, преиначена је пресуда Вишег суда у Шапцу К 3/19 од 11.10.2021. године у погледу правне квалификације и одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Новом Саду, окривљену АА огласио кривом због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. КЗ и осудио на казну затвора у

трајању од 1 (једне) године у коју јој се урачунава време проведено у притвору у трајању од једног дана, док је у преосталом делу жалбу браниоца окривљене одбио као неосновану и првостепену пресуду потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Мирослав Тодоровић, због повреде закона из члана 74. ЗКП, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) и тачка 3) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и због повреде људских права окривљене у смислу члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд одреди да се извршење правноснаже пресуде одложи, обавести га о седници већа, усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи у целини побијане пресуде тако што ће окривљену ослободити од оптужбе или укине у целини побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу у складу са чланом 488. став 1. КЗ те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљене АА, адвокат Мирослав Тодоровић, захтев за заштиту законитости подноси због повреде права на одбрану прописане у члану 74. тачка 2) ЗКП истичући да је у кривичном поступку вођеном пред Вишим судом у Шапцу, у периоду од 26.06.2017. године до 22.09.2021. године, бранилац окривљене био адвокат Владимир Терзић који је против окривљене поднео кривичну пријаву ПУ Шабац од 24.06.2010. године и у истом поступку био пуномоћник оштећених ББ и ВВ и њихових задруга „ГГ“ и „ДД“, што су околности које, у смислу члана 73. став 3. тачка 3) ЗКП, по сили закона искључују његову способност да буде бранилац.

Сходно наведеном, у захтеву се указује да су сви докази изведени на главним претресима на којима је окривљену заступао адвокат Владимир Терзић незаконити докази који су, у смислу члана 84. ЗКП, морали бити издвојени из списка, што суд није учинио већ је супротно „члану 406. став 2. тачка 1) ЗКП“, без сагласности одбране, извршио увид у исказе сведока оштећених и судских вештака, те је, заснивајући пресуду на њима, учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, коју другостепени суд није отклонио.

Изнете наводи захтева за заштиту законитости, по оцени Врховног касационог суд, неосновани су из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да је Вишем јавном тужиоцу у Шапцу кривичну пријаву КУ 88/10 против окривљене АА и других, поднео ПС Богатић, па не стоје наводи захтева за заштиту законитости да је подносилац кривичне пријаве у конкретном случају био адвокат Владимир Терзић.

Наводи захтева да је у првостепеном кривичном поступку пуномоћник оштећених био адвокат Владимир Терзић, који је у периоду од 26.06.2017. године до 22.09.2021. године у истом поступку био и бранилац окривљене АА такође не стоје. Наиме, током првостепеног поступка пуномоћници оштећених ЗЗ „ГГ“ ... и „ДД“ доо ..., били су адвокати Милош Муцић и адвокат Радослав Тадић. Изабрани браниоци окривљене АА у периоду од 26.06.2017. године до 23.10.2017. године били су адвокат Владимир Терзић и адвокат Биљана Ђорђевић, а након тога окривљеној је за браниоца по службеној дужности постављен адвокат Александар Веселиновић који је дужност обављао до главног претреса од 31.05.2018. године, када је окривљена за браниоце ангажовала адвоката Крсту Бобота и адвоката Вићентија Даријевића. Адвокатима Крсти Боботу и Вићентију Даријевићу окривљена је отказала пуномоћје поднеском од 27.09.2019. године достављајући суду пуномоћје за адвоката Владимира Терзића, који је окривљену заступао до 13.04.2021. године, након чега је окривљена за браниоца ангажовала адвоката Мирослава Тодоровића.

Из наведеног произилази да је окривљена АА током кривичног поступку, у ком је због прописане казне затвора одбрана обавезна у смислу члана 74. став 2. ЗКП, све време имала браниоца, с тим да адвокат Владимир Терзић није био бранилац окривљене у периоду који се наводи у захтеву, већ у периоду од 26.06.2017. године до 23.10.2017. године, а потом у периоду од 27.09.2019. године до 13.04.2021. године. При томе, адвокат Владимир Терзић није био пуномоћник оштећених у истом поступку, па су неосновани наводи захтева за заштиту законитости да је у конкретном случају окривљеној повређено право на одбрану из члана 74. став 2. у вези члана 73. став 3. тачка 3) ЗКП.

Према стању у списима, суд се на главном претресу од 07.10.2021. године, на сагласан предлог странака, између осталог, упознао са садржином записника о исказима сведока сагласно записницима о главним претресима ближе означеним у списима.

Дакле, суд је на главном претресу, уз сагласност странака, одредио извођење доказа увидом у записнике о главним претресима на којим су испитани сведоци, у смислу члана 406. став 1. тачка 2) ЗКП, на шта је био овлашћен, а не у смислу „члана 406. став 2. тачка 1) ЗКП“, како то бранилац у захтеву неправилно наводи негирајући дату сагласност за овакво извођење доказа.

Према томе, како су искази сведока изведени у складу са чланом 406. став 1. тачка 2) ЗКП, иако се суд на ту одредбу није позвао, то по оцени Врховног касационог суда, не представљају незаконите доказе, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП оцењени као неосновани.

Бранилац окривљене захтев за заштиту законитости подноси и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП наводећи да је погледу дела које је предмет оптужбе другостепени суд применио закон који се није могао применити. Према наводима захтева, кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. КЗ, „је по својој садржини и обиму“ потпуно различито од кривичног дела превара у обављању привредне делатности из члана 223. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. КЗ које је окривљеној оптужбом стављено на терет, па стога није било места правној

преквалификацији коју је другостепени суд извршио. Ово тим пре, што окривљена није имала својство одговорног лица, па се у њеним радњама, по мишљењу браниоца, не стичу ни обележја кривичног дела из члана 223. став 3. у вези става 1. КЗ нити кривичног дела 234. став 3. у вези става 1. КЗ.

Изложени наводи захтева, којима се поред означене повреде закона указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, нису основани, а како су исти неосновано истицани и у поступку по редовном правном леку, то Врховни касациони суд, прихватајући разлоге дате на страни 5, у ставу трећем образложења пресуде другостепеног суда, као довољне, аргументоване и јасне, на ове разлоге упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

У преосталим наводима захтева бранилац окривљене се бави доказима који по његовој оцени иду у прилог одбрани, а нису изведени, и тако указује на непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, коју Врховни касациони суд није разматрао јер наведена повреда закона и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, због које бранилац подноси захтев, не представљају законске разлоге за подношење овог ванредног правног лека, у смислу члана 485. став 4. ЗКП. Поред тога, овај суд није разматрао ни повреду људских права окривљене зајемчених Уставом и Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, које бранилац у захтеву наводи у смислу разлога из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, обзиром да захтев у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП јер бранилац није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права.

Из свих изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

**Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**